

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Училище.

— 0 —

Влизатъ млади,
Голобради
Тукъ дѣчица,
Носятъ всички,
Плочи, книжки
У ржчица.

— 0 —

Въ тая сграда
Се награда
Получава:
Умъ и знане,
Възпитане
И забава.

Л. Бобевски.

Лъжливо търговче.

итко е търговски синъ. Той ходи на училище и прилежно изучава уроцитъ си. Най-много обича да прави търговски смѣтки. Въ срѣда и събота учи уроцитъ си въ дюгения на баща си, а въ свободното си врѣме му помага въ работата.

Единъ день, на мръкване, баща му каза:

— Митко, остани за малко въ дюгения, а пъкъ азъ ще отида да купя месо за утрѣ, защото месаритъ ще бждатъ затворени.

— Бива, тате, отговори Митко и се приближи да седне на бащиния си столъ, за да чака купувачи.

Прѣди да тръгне баща му, той го помоли да му даде нѣколко десетачета, за да купи подаръкъ за празника на обичния си другаръ Стефко. Баща му се съгласи и му даде двѣ десетачета. Митко ги взе и му благодари.

Баща му замина, а той взе да мисли какъвъ подаръкъ да купи на Стефка. Да му купя па-

раходче, не мога, защото струва $1\frac{1}{2}$ лева; да му купя войници, пакъ не става, защото една редица струва 1 лв. и 20 ст. Да му купя дяволче въ кутийка и то не може, защото дяволчето струва 90 стотинки.

Мисли, мисли, ала нищо не намисли. Най-послѣ въздѣхна и рече: „ако татко ми бѣше богатъ търговецъ, щѣхъ да му искамъ 2 лв., но той е бѣденъ, затова нѣма никога да се съгласи да ми даде толкова пари. Какво да се прави сега?!“

— Хж, сега ми дойде на умъ какъ ще стане тази работа, си каза Миткозасмѣно. Когато продавамъ стока, ще тегля на купувачитѣ леко, а ще имъ взема пари за повече.

Въ това врѣме въ дюгеня влѣзе единъ старъ обуцаръ. Митко скочи на крака и го попита що желае.

— Трѣбватъ ми клечки, гвоздеи и конци.

— А по колко искашъ отъ тия нѣща?

— По 300 грама отъ клечкитѣ и гвоздеитѣ и 50 грама конци.

Митко тозчасъ почна да тегли исканитѣ стоки. Той ги прѣтегли една по една, а обуцарътъ въ това врѣме разглеждаше разнитѣ стоки въ дюгеня.

— Заповѣдайте, каза най-сетнѣ Митко, стоката е готова!

— Добрѣ, а колко струва всичко? запита обуцарътъ.

— Точно три лева.

Обуцарътъ заплати паритѣ, взе нѣщата и отиде въ дюгеня си. А Митко брои паритѣ и си дума: Тѣкмо 60 стотинки го измашихъ — по 20 стотинки отъ всѣка стока. Ако въ деня продамъ

стока на 100 купувача, ето ти 60 лева печалба. Ами ако продължавамъ така цѣлъ мѣсецъ, цѣла година! . . Татко ще стане голѣмъ богаташъ и ще ми дава по цѣла петолевка!

Ето и баща му иде слѣдъ малко.

— Що направи, синко? Продаде ли много стока?

— Много нѣща, тате, ето и паритѣ!

Врѣмето бѣше вече късно и хората почнаха да си затварятъ дюгенитѣ. Миткови затвори-ха дюгения и тръгнаха да си отиватъ. Изъ пѣтя тѣ се отбиха въ една обуцарница да взематъ мѣрка на Митка за нови обуца.

Обуцарницата бѣше тѣсна и тъмна. Въ нея

работѣше единъ старъ обуцарь, а наоколу му си играеха 3 малки дѣца. Обуцарьтъ ги пока- ни да седнатъ и ги попита, що желаятъ.

— Дойдохме да вземешъ мѣрка на това мом- че, каза бащата, защото му се скъсаха обуцата.

— Тогава нека седне на столчето, отвърна обуцарьтъ.

Митко седна и си протегна дѣсния кракъ къмъ него. Обуцарьтъ мѣри съ ширитчето и отъ врѣме на врѣме пита Митка, какви ги иска, тѣсни или широки. А Митко не смѣе да го по- гледне въ очитѣ отъ срамъ, защото той бѣше същия обуцарь, когото прѣди часъ измами 60 стотинки.

Прѣди да си заминатъ, бащата попита май- стора има ли нужда отъ пари, та да му заплати половината още сега.

— Да, имамъ и то голѣма, каза обуцарьтъ, защото жена ми отъ два мѣсеца лежи на посте- ля, едното ми дѣте е кривокрако, а другитѣ двѣ сѣ още малки и не могатъ въ нищо да ми по- магатъ. Какво ще се прави, ако умрѣ майка имъ, кой знае?! — каза съ въздишка бѣдниятъ обуцарь.

Митко слушаше и се измъчваше отъ срамъ. Той мислѣше, какъ да поправи грѣшката си и да върне паритѣ на сиромаша... Най-послѣ рѣши да ги пустне неусѣтно въ дюгения му. Така и стори.

* * *

Взеха си сбогомъ и тръгнаха. Изминаха 20 крачки и нѣкой взе да вика слѣдъ тѣхъ: „Госпо- дине, господине, почакайте малко“! Спрѣха се. Чо- вѣкътъ ги застигна: той бѣше обуцарьтъ.

— Вие сте изтървали пари въ дюгения ми,

вземете си ги назадъ, каза запъхтянъ той.

— Не, отговори бащата, азъ не съмъ изтървалъ пари; може да сж останали отъ друго.

А Митко мълчеше. Той само гледаше въ земята и си думаше въ ума: Колко честенъ билъ този бѣденъ работникъ! Да ли и азъ съмъ сега честенъ, като му оставихъ паритѣ!

Работникътъ се върна въ работилницата и мислѣше, кой другъ е дохождалъ този день въ дюгения му, за да му повърне паритѣ.

Дѣца и ягуаръ.

въ Америка се случило слѣдното: на брѣга на една рѣка, що текла близо до едно село, играли двѣ дѣца — момченце и момиченце.

Изведнажъ изъ близката гора изкочилъ единъ красивъ и строенъ ягуаръ, който въ мигъ се намѣрилъ при дѣцата. Изглѣждало, че ягуарътъ билъ твърдѣ младъ. Той дълго наблюдавалъ играта на дѣцата изъ гѣстата гора, та се поискало и нему да си поиграе съ веселитѣ дѣчица. Като котенце взелъ да се търкаля по трѣвата заедно съ тѣхъ; протѣгалъ си краката и замахвалъ съ дългата

си опашка, или пъкъ се впускалъ лекичко слѣдъ дѣцата.

Дълго се забавлявалъ така, до като по невнимание одраскалъ момиченцето. То се разсърдило, взело една пръчка и почнало да го пъди и бие. Веселиятъ звѣръ се отдръпналъ на страна Слѣдъ малко се пакъ приближилъ и подновили играта.

Нѣколко селяне, които случайно видѣли тази игра, останали очудени отъ поведението на дивия звѣръ. Щомъ ги забѣлѣзалъ ягуарътъ, съ голѣми скокове се изгубилъ изъ гората.

ЗАТВОРНИКЪ И МАЙКА МУ.

(Народна пѣсенъ).

Имала мама, имала
Едного сина Бояна,
Него си мама скривала,
Скривала, та го пазила.
Скоро го майка загуби
Загуби въ земя незнайна,
Та тръгна да го подири,
Да дири да го намѣри.
Дордѣ го мама изпита,
Прѣмина зима и лѣто;
Стигнала въ друга чужбина, —
До Одринскитѣ тъмници.
И тамъ е мама отишла,
Три дни е вѣнка стояла
Стояла и още плакала —
Дордѣ тъмници прогнаха,
Прогнаха и прокопаха.
Боянъ си майка дочува
И отъ тъмници извика:

— Тодоре, море, Тодоре,
Да ли е зима кишовна,
Или е лѣто дъждовно —
Та си тъмници прогниха,
Прогниха, дори провалятъ?
Тогазъ се Тодоръ обади:
— Нито е зима кишовна,
Нито е лѣто дъждовно,
А майка, море, е тука,
Сѣ плаче, море, сѣ жали,
Затуй тъмници прогниха,
Прогниха дори провалятъ,
Отъ нейни сълзи горещи...
Тогазъ си Боянъ извика:
— Тодоре, море, Тодоре,
Тодоре, добъръ вратаринъ —
Я вземи ключа отключи,
Отключи тъмни тъмници,
Съ майка си да се повидя
Доръ живи сме да се пригърнемъ,
Па тогазъ мъртви разгърнемъ?
Тодоръ си Боянъ послуша,
Па взема ключа — отключи,
Отключи тъмни тъмници.
Боянъ се тихо показва:
Ни живъ, ни мъртавъ — посърналъ;
Брада му дълга порасла,
Нокте до лакти стигнали.
Като го майка видѣла —
Живи се двама пригърнали,
Но мъртви сѣ се разгърнали...

Хр. Боневъ.

Нашитѣ прадѣди.

Въ старо врѣме ние сме се наричали славяне. А отъ Аспаруха почнахме да се наричаме българи. Ние сега живѣемъ задружно и образуваме едно царство, което се нарича България. Но славянетѣ живѣли на отдѣлни сѣмейства, които се управлявали отъ най-стария човѣкъ въ сѣмейството.

Ако нѣкой нападне само едно село на сегашна България, цѣлиятъ народъ отива да го запази отъ неприятеля. А славянскитѣ сѣмейства живѣли отдѣлно и често се нападали едно друго: тѣ се мразили по между си като два различни народа.

Нашитѣ села и градове сега иматъ много кѣщи и сѣ на открито, а старитѣ славяне нѣмали нито градове, нито пѣкъ села: тѣ живѣли въ отдѣлни колиби, скрити въ гѣститѣ гори. Отпослѣ, когато дивитѣ звѣрове се навѣдили много и ги нападали, тогава взели да се събиратъ наедно по нѣколко сѣмейства да се пазятъ отъ тѣхъ. Така се образували пѣрвитѣ селца.

* * *

Ето що ни разказва историята за двѣ стари славянски сѣмейства:

Имало двѣ прочути славянски сѣмейства; едното било на *Суровича*, а другото — на *Обровича*. Тѣ живѣли враждебно едно къмъ друго, та често се нападали и ограбвали имота си. Въ една битка падналъ главатаря на обровичовото сѣмейство. Синътъ му Меданъ се заклелъ да отмъ-

сти за смъртта на баща си. Става една сутрина рано, въоръжава се съ лъкъ и отровни стрѣли и отива въ гората на суровичовото сѣмейство.

На края билъ излѣзълъ синътъ на Суровича за ловъ на лѣсици. Щомъ го съзрѣлъ Меданъ, застрѣлялъ го и хукналъ да бѣга назадъ. При Суровича билъ и вуйчовия му синъ. Той позналъ Медана и отишелъ да обади за случката на главатаря. Цѣлото сѣмейство се заплакало за храбрия си наслѣдникъ.

На другиятъ день цѣлото сѣмейство се приготвило да погребѣ славно бѣдащия си главатаръ. Всички излѣзли на една поляна, близо до брѣга на едно горско езеро и поставили тѣлото на мъртвеца въ една лодка. Облѣкли го въ нови

кожани дрехи и наредили въ лодката всичкитѣ му орѣжия, съ които ходилъ на бой и за ловъ. Слѣдъ това изправели *дървенитѣ образи на боговетѣ си*, наклали голѣмъ огънь и почнали да го оплакватъ. Едни се молили на идолитѣ да му дадатъ хубаво жилище на онзи свѣтъ, други разказвали за юначнитѣ му дѣла, а свирачитѣ свирѣли и пѣли жални пѣсни.

Слѣдъ тия нѣща въ лодката турили два убити коня, два вола, свиня, пѣтелъ и кокошка и натрупали надъ тѣхъ дървета. Подпалили дърветата и всичко въ лодката почнало да гори. Въ това врѣме една стара жена, облѣчена въ черно, повела за рѣка млада русокоса славянка къмъ огъня. Като приближила до огъня, забила остъръ ножъ въ гърдитѣ на младата жена. Тутаки жената паднала върху огъня и почнала да гори съ другитѣ трупове. Тя се наричала Свѣтлоока и била жена на мъртвеца.

Споредъ тогавашния обичай славянката трѣбвало да се изгори още жива съ умрѣлия си мжжъ, защото съ това щѣла да покаже, че го обича. Освѣнъ това славянитѣ вѣрвали, че и на онзи свѣтъ мжжътъ има нужда да му прислужва жена въ небесната кѣща. А тѣлата на убититѣ животни щѣли да служатъ на умрѣлитѣ за храна.

Отъ тия неразумни обичаи и до днесъ сѣ запазени при сегашнитѣ наши погребения: таква сѣ разнитѣ курбани, жита, хлѣбове и др., които се раздаватъ на гробищата.

Всички гледали съ отворени очи, какъ ще изгори красивата славянка и всички я хвалѣли

за голѣмата обичъ къмъ мъжа ѝ. Само едно младо славянче, на име *Свѣтло*, се обърнало назадъ да не вижда пламъка и дима на жената, защото то я обичало: тя му била милата майчица.

Слѣдъ нѣколко часа отъ тѣлата останало само пепелъ. Събранието се прибрало у дома си и заклѣ *Свѣтля* да отмъсти жестоко за смъртъта на баща си.

Слѣдъ осемъ години то порастнало и станало храбъръ стрѣлецъ. Научило се да ездѣ конь и да управлява стрѣлитѣ на лѣка, че всички се удивлявали на изкуството му.

Една сутрина рано цѣлото сѣмейство го изпрати срѣщу врага съ пѣсни и благословии. Това било прѣзъ горещото лѣто. Скоро юнакътъ пристигналъ въ гората на Медана и застаналъ

въ единъ гжсталакъ да чака неприятеля. Мръкнало се, а още го нѣма.

По срѣдъ нощъ се зачуло шумъ отъ женски пѣсни и хора. Качилъ се на едно дърво да види що е. Вижда на една поляна много млади моми, заловени на хоро, облѣчени въ бѣли дрехи, да скачатъ и пѣятъ весели пѣсни. Тѣ се молили на бога на плодородието да се смили надъ тѣхъ и да имъ отнеме наказанието, което имъ пратилъ чрѣзъ сушата.

И днесъ още въ нѣкои наши села селянкитѣ се кичатъ съ зеленина и играятъ изъ улицитѣ хоро, за да ги кѣпятъ хората, та да вали дѣждъ.

Три дни стоялъ въ гжсталака, дордѣ отмѣсти за баща си. Слѣдъ години и нему отмѣстиха. Така се продължавало това отмѣщение, дордѣ славянскитѣ племена се сдружили въ държави и приели християнската вѣра, която ги научила, че всички хора сѣ братя, затова трѣбва да живѣятъ въ миръ и любовъ.

Птици рибари.

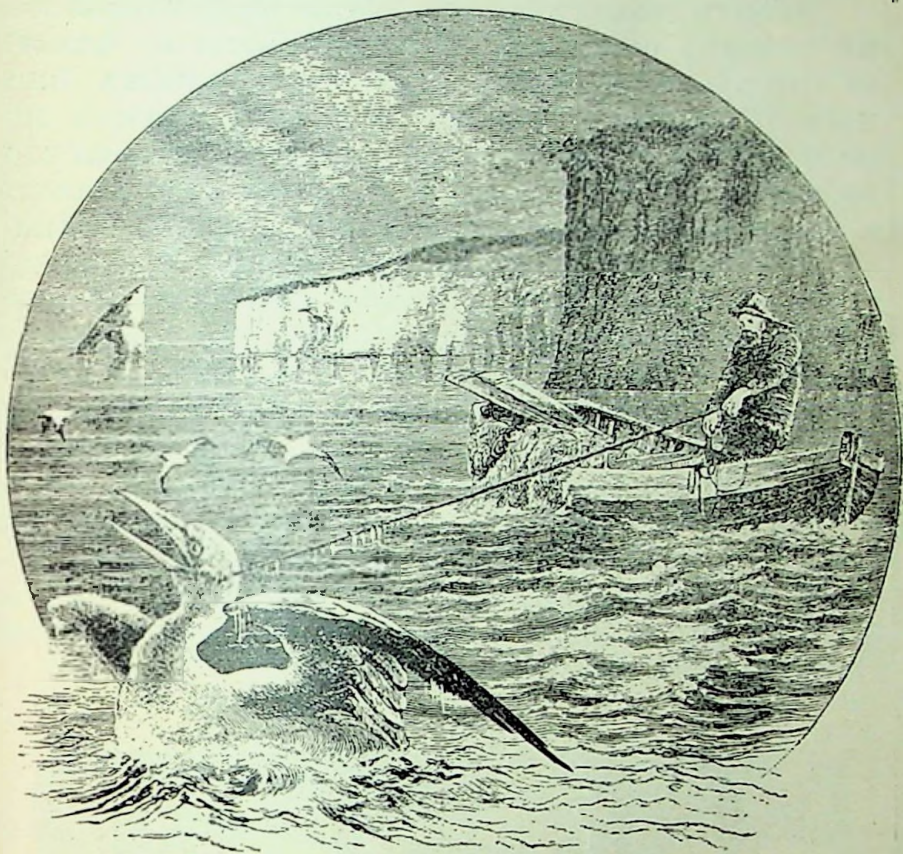
Птиците, сжщо като другите животни, сж прѣснати по разните части на свѣта. Едни отъ тѣхъ ни очудватъ съ своята голѣмина, други — съ разноцвѣтната си красива перошина, а трети съ сладкия си гласъ и т. н.

Нѣкои птици човѣкътъ е прибралъ около жилището си да се ползува отъ месото, яйцата и перошината имъ; такива сж напр. кокошките, гжскитѣ, мисиркитѣ, юрдечкитѣ и др. На други се радва, защото му пазятъ растенията отъ врѣдните насекоми. Ала едни отъ тѣхъ прѣслѣдва до смъртъ, защото му нападатъ домашните птици, които го хранятъ съ крехко месо и вкусни яйца.

Както сж разнообразни самите птици, така сж различни жилищата и храната имъ. Едни се криятъ изъ тъмните дупки на кухите дървета и старите здания и се хранятъ съ месото на малките животни и птици; други виятъ гнѣзда изъ клонетѣ на дърветата, кждѣто изтрѣбватъ милиони пеперуди и гжсеници, а трети прѣкарватъ по-голѣмата частъ отъ деня въ хладната вода на дълбоките морета и рѣки и тамъ ловятъ риба като сжщи рибари. За това и хората сж ги нарекли повечето *птици рибари*.

Птиците рибари живѣятъ повечето въ водата, ала не се простудяватъ, защото си мажатъ перошината съ особна масть, която не позволява на водата да прониква до кожата имъ.

Тия птици сѣ много интересни за гледане. Ако отидемъ въ нѣкоя крайморска страна, кждѣто се срѣщатъ въ изобилие, прѣдъ очитѣ ни ще се прѣдстави слѣдната картина: На една

страна чайки се гуркатъ въ водата като дѣца, когато се кжпятъ въ нѣкоя рѣка. На другомѣсто гледашъ двѣ малки гмурчета прѣслѣдватъ нѣкоя риба и се каратъ като куче и котка, като я уловятъ. А погледнешъ ли къмъ синето небе, ще видишъ нѣкой морски орелъ, като че ли е

подпрѣнѣ въ въздуха съ разпѣрени крилѣ и гледа гдѣ ще шавне риба. Току видишѣ спустналѣ се като стрѣла въ водата и мѣкне къмѣ брѣга уловената риба.

Нѣкой пѣкъ хитреци, сѣщо като готовановци плаватѣ около лодката на ловеца и чакатѣ за готовѣ ловѣ. Вижете какѣ този ловецѣ внимателно плава съ лодката си изѣ дълбокото море и спуща тукѣ тамѣ вѣдицата си, дано се улови нѣкоя голѣмичка риба. А около него плаватѣ и хвѣрчатѣ нѣколко бѣлосиѣжии морски чайки.

По едно врѣме вѣдицата замѣрдва и нѣкоя отѣ по-близкитѣ чайки бѣрже потѣва въ водата. Слѣдѣ малко изкача надѣ водата, ала не крѣщи весело, а тѣжно, защото нѣщо я измѣчва: тя е погълнала заедно съ рибата и куката на вѣдицата, та не може да се избави отѣ примката.

А рибарѣтъ въ това врѣме притегля пако-стницата къмѣ лодката и изважда вѣдицата отѣ гущата ѣ съ острото си ножче. Турга ново месо на куката и пакѣ я спуща за нова риба. А въ това врѣме за тѣлото на умрѣлата чайка се скарватѣ двѣ малки морски риби.

ДЪТЕ И ЦВЪТЕ

— Що отъ день на день тъй вѣхне
Твойто крѣхичко стебло?
Що си свело тъй главица?
Що си съ клюмнало чело?

Червей нѣкой ли прѣгриза
Коренчето твое днесъ?
Или слънчицето жарко
Те цѣлуна лудо, съ бѣсъ?

Или те не милва вече
Пакъ приятния вѣтрець?
Жедно ли ти е сърдцето
Пакъ за пролѣтенъ дъждець?..

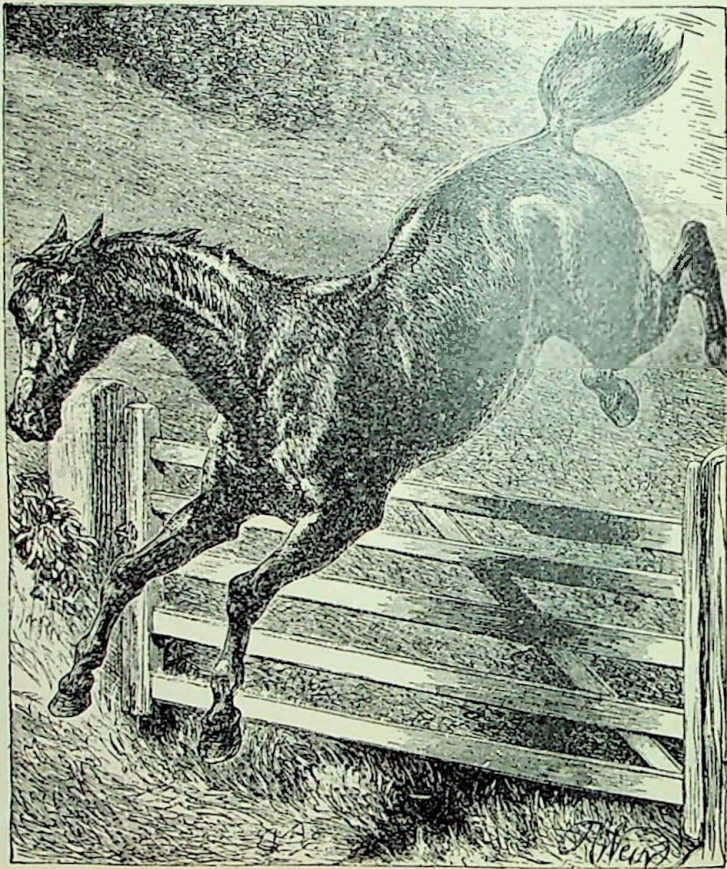
— Мойтъ мъжи, мойтъ болки,
Щомъ ме питашъ, то ги знай:
Силни сж тѣ и голѣми, —
Нѣматъ мѣрка, нито край!

Люта ми слана попари,
И стеблото и цвѣта —
Тя жестока не даде,
Да се радвамъ на свѣта!
Люб. Бобевски.

Изъ живота на коня.

Единъ господинъ си купилъ единъ конь за яздене отъ единъ далеченъ градъ. Като изминалъ 40 километра пътъ, пристигналъ до града и завелъ коня да пасе въ най-хубавата си ливада. Той го пустиналъ на свобода изъ зеле-

ната и хубава трѣва и седналъ да си почине подъ върбитѣ.

Човѣкътъ се замислилъ дълбоко и не забѣлѣзалъ, какъ коньтъ му избѣгалъ изъ ливадата.

По едно врѣме се сѣтилъ за коня си и почналъ да го търси изъ ливадата, ала не можалъ да го намѣри никждѣ: той избѣгалъ обратно при стария си господарь.

Този часъ новия стопанинъ повикалъ слугитѣ си и ги пратилъ да го търсятъ изъ полето. Цѣль день се лутали, ала не можли да го намѣрятъ. На другия день на единъ кръстопѣтъ ги срѣцнали пѣтници и ги попитали що търсятъ. Като разбрали, че слугитѣ търсятъ конь, казали имъ, че вчера видѣли единъ сивочеръ конь да тича край желѣзно пѣтната линия и спрѣлъ до близката станция. Тамъ се помѣчили да го уловятъ, но той като вѣтъръ прѣскочилъ оградата и избѣгълъ къмъ западъ отъ станцията.

Слугитѣ се върнали и разказали на господаря си думитѣ на пѣтницитѣ. Той веднага разбралъ, че коньтъ е отишълъ при стария си стопанинъ и пратилъ единъ отъ слугитѣ си да го вземе. И наистина слугата намѣрилъ коня радостно да цвили около своитѣ си другари.

Музиканти.

Ний сме славни музиканти,
Свиримъ хубави пѣсни —
И народни, и войнишки,
Хемъ безъ ноти, безъ книжки.

Съ нашитѣ лъскави тръбички
Катъ засвиримъ съ ясенъ гласъ;
Трала-ла, тра-ла, тра-ла-ла —
Еква цѣла махала.

Стари, млади и дѣтица
Въ купъ се сбиратъ покрай насъ
И хорото заиграва
На зелената морава.

Ц. Калчевъ.

Вампиръ

(Разказче).

Баща ми имаше обичай праздниченъ и недѣленъ день да ходи на църква. Отъ църква дохождаше въ къщи и лѣтѣ—на сѣнка, а зимѣ — въ топлата стая, събираше ни около си и ни разказваше хубави, поучителни приказки.

Единъ недѣленъ день се върна отъ църква много веселъ и разсмѣнъ. А ние, като видѣхме, че е толкова веселъ, още по-радостни припнахме на срѣща му. Всички извикахме, като изъ едно гърло :

— Татко, татенце, разкажи ни нѣкоя нова приказка !

Баща ни взе единъ столъ и сѣдна подъ уздрѣлия дрѣнъ. Ние го заобиколихме и той започна :

— На млади години бѣхъ даденъ на занаятъ — обущаръ. Всѣка сутрина ставахъ рано, а вечеръ седѣхме до късно и работѣхме. За да минемъ тягостното врѣме по незабѣлѣзано, нѣкои отъ насъ пѣяха весели пѣсни. Съ тѣхъ ние нарушавахме глухата нощна тишина и се ободрявахме.

Една нощъ нѣщо зачука и закрищѣ по тавана съ чудноватъ гласъ. Ние се вкаменихме отъ страхъ. Най-напрѣдъ си зададохме въпроса: Какво е това? . . . Но когато единъ отъ насъ, който се бѣше най-много уплашилъ, извика: „Вампиръ е!“ — всички въ една минута се разбѣгахме и оставихме дюгения празенъ.

Това кръщение и викане по тавана се повтори още нѣколко пѣти. При всѣки шумъ и и кръсѣкъ напуцахме работата и изпразвахме дюгения. Всѣки отъ насъ вѣрваше, че това е вампиръ! . . . Ала когато майсторътъ забѣлѣза, че слѣдъ бѣгството ни готовитѣ обуча намаля ватъ, рѣши една нощъ да го дочака.

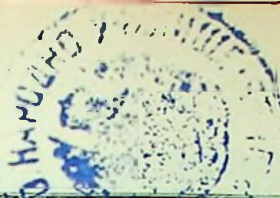
Скри се той задъ единъ дулапъ, а ние — чирацитѣ и калфитѣ, се заловихме за работа. Когато се чу страшния гласъ и тропане, веднага се прѣснахме като пилци! . . . Само майсторътъ остана въ дюгения.

Вампирътъ слѣзълъ отъ тавана и почналъ да пробира готовитѣ обуча. Майсторътъ, като видѣлъ това, хвърлилъ се на него и го уловилъ. Колко останалъ очуденъ, като видѣлъ не вампиръ, а едно лшо и крадливо момче! . . .

Момчето го прѣдадоха на сѣдъ и го осѣдиха на затворъ. Така то изплати своитѣ грѣхове!

— Тѣй му се е падало! — казахме ние, когато баща ни свърши това разказче.

Библ. № 10

Игра съ сапунени мѣхурчета.

Пръвъ есенъ.

Нѣма вече ясно слънце
Зарй топли да пилѣе;
Нѣма вече лястовица
Сутринъ рано да ни пѣе.

Тъмни облаци се скитатъ,
Тулятъ мрачно небосвода,
Птици—орляци отлитатъ
Въ друга—радостна природа.

Нѣма цвѣте да мирише,
Нито цвѣтъ да си разтваря;
Ни свѣтулка да се движи —
Въ тъмни зори да догаря.

Есенъ, есенъ—тѣжна пѣсенъ,
Капятъ листи пожълтѣли;
А дѣчица—жива пѣсенъ:
Пакъ сж весели, засмѣни!

Хр. Боневъ.

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Есень.

— 0 —

Теменужката красива
Е челце навела,
Младостъта си тя оплаква,
Младостъ отлетѣла!

— 0 —

А латинката червена,
Нейна дружка мила
Отъ тѣга горчива днеска
Се е тя прѣвила!..

— 0 —

Само здравко е пакъ сѣщи,
Пакъ зеленъ е днеска;
Студъ, слана не плашатъ него—
Нищо го не стрѣска!

— 0 —

Л. Бобевски.